

ontdaan van menselijkheid, van individualiteit. Als een simulacrum, een robot van vlees, bloed en spieren, die enkel nog is en overleeft via de uiterlijke tekenen van een door de media en publiciteit voorgedraaide en opgelegde *dresscode* en een virtueel consumptiegedrag. Alsof deze gemediatiseerde schijnwereld zijn (onze) menselijke conditie *par excellence* is geworden. Eindigend in de naamloze toerist, nonchalant met de handdoek om de hals en de blauw witte badslippers opnieuw aan de voeten, als in een *loop* op weg naar een nieuw paradijselijk resort tussen de onwezenlijke chaos die de zondvloed achterliet. Een man die als laatste geste naar ons terugblijkt, wetend dat wij niet anders dan onze blik deemoedig kunnen afwenden of naar binnen kijken, terwijl wij weten dat ons kijken naar de werkelijkheid, naar de gemediatiseerde werkelijkheid, nooit meer hetzelfde zal zijn. Het is immers geschonden en gebrandmerkt door een vernietigend bewustzijn van onze tragische geworpenheid in deze *huis clos* van het bestaan. Wij, die ook pregnant beseffen dat de natuur – niettegenstaande onze verfijnde technologische middelen en de mogelijkheden van wetenschap en communicatietechniek – altijd even blind en wreed om zich heen zal blijven slaan en dat de kern van ons bestaan op ieder ogenblik steeds even tragisch en onontkoombaar contingent zal blijven. Alsof niet alleen deze voorstelling een nare droom is, maar ook ons leven een droom lijkt die op elk moment kapot kan worden geslagen door het redeloze lot.

Dat Meg Stuart over het vermogen beschikt om deze onmenselijke waarheid te vatten – een waarheid die we slechts via haar kunstwerk kunnen ontdekken en die in eenzelfde beweging datgene wat zij tracht helder te stellen, voor ons opnieuw als in een donkere spiegel verduistert en ons confronteert met de reden van ons bestaan, ons mededogen en lijden – en dat Stuart erin slaagt om die waarheid via basale elementen in deze subtiel doorgecomponeerde vorm scherp te stellen, geeft een gevoel van troost. Bovendien bewijst het dat zij in haar genadeloze analyse van de *condition humaine* op een meedogenloze wijze het mededogen met de ander en onszelf op het scherp van de snee heeft weten te thematiseren.

Door en doorheen haar voorstelling ervaren we een rationeel onvatbare, belangeloze waarheidsbeleving van de werkelijkheid, die ons door de voortdurende en dagelijkse hypermediatisering van onze menselijke conditie ontsnapt. Een waarheid die we niet ten volle kunnen vatten en bevatten. Deze ervaring van aporie, van het niet of nooit te zullen kunnen, nooit tot de kern van onze *condition humai-*

ne te kunnen doordringen – want geworpen te zijn in de wereld – beroert ons via dit kunstwerk op een emotionele, sensitieve en tegelijk filosofische wijze. Het confronteert ons met een waarheid en de essentie van ons bestaan als mens, die we via wetenschap, logische analyse, begripsmatige abstrahering, politiek of religie nooit ten volle kunnen benaderen, noch ervaren. Deze ervaring via kunst blijft dan ook een unieke, maar gesloten openbaring, een gezegend zijn met de donkere troost van mededogen, met de efemere balsem van een krachteloze kracht.

Blessed zit vol symbolen, lagen en verwijzingen naar andere kunstwerken, naar politiek, antropologie en filosofie, maar wordt nooit megalomaan of raakt nooit aan enige vorm van kitsch. Dit dankzij de meesterlijke cesuurschaar van Meg Stuart, die een perfect gevoel van timing combineert met een subtiele dosering van dramatische zwaarte en carnavaleske, ironische lichtheid; van het tragische en het absurd komische; van stilte en de intrigerende, hypnotiserende muziek van Hahn Rowe en de bijzondere lichaamstaal van Francisco Camacho.

Met *Blessed* poneert Stuart een meedogenloos meesterwerk vol mededogen, dat op een navrante wijze de essentie van ons bestaan, niet enkel in deze tijd, maar door onze beschavingsgeschiedenis heen, fileert en blootlegt. Een werk dat zich samen met eerdere producties als *Disfigure Study*, *No Longer Readymade*, *Alibi* en *Replacement* inschrijft in een nieuwe ervaring toevoegt aan de kleine kern van cardinale voorstellingen die mij de laatste vijftig jaar hebben geraakt en veranderd. Net zoals *Het is theater zoals te verwachten en te voorzien was* (Jan Fabre), *Utt* (Carlotta Ikeda), *Café Müller* (Pina Bausch), *Bonjour Madame* (Alain Platel), *Murx* (Christoph Marthaler), *Schauet Doch* (Alexander Baervoets), *Vanity* (Vincent Dunoyer), *Another Dream* (Raimund Hoghe) en *Con forts fleuve* (Boris Charmatz).

Blessed